

Arrest

nr. 98 624 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 7 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 december 2012 met referentienummer 23977.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 9 maart 2012 het Rijk binnen en diende op 29 maart 2012 een asielaanvraag in. Op 5 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Tianjin. U bent een Han-Chinese van etnische origine. U bent gehuwd en hebt een zoon. Uw zus baat een Chinees restaurant uit in Gent. Samen met uw moeder verblijft ze reeds geruime tijd in België. In 2004 volgde u een computeropleiding in België en verbleef u hier een jaar. U keerde naar China terug maar reisde nadien nog enkele keren naar België om een familiebezoek te brengen. U werkte in China bij het 'shipping'-bedrijf "OOCL" in het departement Tianjin, eerst als boekhoudster en later als financieel manager. Zes jaar geleden vroeg de manager H. T.-C. u een financiële overschrijving uit te voeren van een bedrag van 1 miljoen "Renminbi" (120 000 euro) naar een bankrekeningnummer. U gehoorzaamde daaraan terwijl u wist dat u meewerkte aan het verduisteren van geld dat de firma toebehoorde. Drie jaar geleden verliet manager H. het bedrijf. Zijn vervanger, manager L. Q., werd echter ontslagen door de directie van het bedrijf. Om het filiaal Tianjin zwart te maken, diende L. Q. echter een klachtenbrief in bij de directie op 2 maart 2012. Hierin voerde manager L. bewijs aan dat er gesjoemeld werd met geld op het Tianjin departement en dat u daarbij betrokken was. U verliet zonder enige moeilijkheden China op 18 maart 2012 voor een familiebezoek aan België. U reisde per vliegtuig vanuit Beijing. Na uw aankomst hier vernam u van een collega in China dat de financiële rapporten van het bedrijf zullen worden doorgelicht. U belde daarop naar de manager van Tianjin. Deze vroeg u terug te komen naar China om persoonlijk uit te leggen wat er gebeurd was zonië dreigde hij met gerechtelijke stappen. U keerde niet terug naar China uit vrees voor een gevangenisstraf wegens uw deelname aan malafide praktijken. Omdat op 8 april 2012 uw visum zou verlopen, besloot u asiel aan te vragen op 29 maart 2012. U nam per mail/sms ontslag bij OOCL. U vernam van uw echtgenoot die zich thuis in Tianjin bevindt dat enkele collega's van OOCL naar u vroegen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw Chinese paspoort, een professioneel visitekaartje, en een bankafschrift neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS wordt vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling. Uw asielmotieven, namelijk het feit dat u op de vlucht bent voor een eventuele rechtszaak tegen u omdat u bent betrokken bij geldverduistering, valt op zich niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. U wordt immers door uw autoriteiten niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw ras, uw nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. U geeft toe in het verleden uw baas te hebben gehoorzaamd bij een illegale financiële transactie (zie gehoorverslag CGVS, p.11 en 13). U geeft tevens toe hiervan op de hoogte te zijn geweest op het moment van de feiten, maar dat u met het oog op promotie zich niet hebt verzet tegen uw baas. U vreesde anderzijds uw job te verliezen indien u niet gehoorzaamde aan uw baas. Uw asielmotieven zijn echter louter van gemeenrechtelijke aard en u diende hiervoor de normale rechtsgang in China te hebben afgewacht, indien het al tot een rechtszaak zou komen tegen u. Immers verklaarde u louter dat er een intern onderzoek lopende was op het bedrijf, maar dat er voor zover u weet tot heden geen onderzoek werd gedaan door de politie of geen gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en 12). In die zin maakt u dus niet aannemelijk dat u überhaupt vervolgd wordt door uw autoriteiten. Dit laatste gegeven, met name uw onwetendheid of er al dan niet gerechtelijke stappen werden genomen door het bedrijf waarbij u was tewerkgesteld tegen u, is bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees voor vervolging. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang. Dat u geen persoonlijke contacten meer onderhoudt met het bedrijf, is geen voldoende verschoningsgrond voor uw onwetendheid hierover. Immers onderhoudt u nog steeds regelmatige contacten met uw echtgenoot die is achtergebleven op uw thuisadres in China, Tianjin, volgens uw verklaringen. Uw voormalige collega's zijn zelfs nog langs geweest bij uw echtgenoot om aan te dringen op uw terugkeer, zo stelde u tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en 8). Uw verdere verklaring dat uw echtgenoot niks te maken heeft met het bedrijf waar u werkte (zie p.8) en u daarom niet via hem om de hoogte kon worden gehouden over het verdere verloop van de zaak, houdt evenmin steek gezien jullie echtelijke band.

Voorts is het zeer opmerkelijk te noemen dat u zich niet kan herinneren naar welk bedrijf u het geldbedrag overmaakte, daar u wist dat u een misstap beging op het moment van de feiten en u zich wel herinnert dat het bedrijf waarvoor u werkte geen professionele band onderhield met het bedrijf naar dewelke u het geld overmaakte, zoals u meende tijdens uw gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Dat enkel u wordt gevisieerd door het bedrijf en uw toenmalige directe meerdere, met name de financiële manager Li Ge buiten de wind wordt gehouden, is eveneens opmerkelijk te noemen. Temeer uw toenmalige meerdere nog steeds werkzaam is binnen het bedrijf, zoals u verklaarde op het CGVS (p.12). Bovendien komt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder in het gedrang wanneer blijkt dat u het antwoord schuldig blijft op de vraag hoe deze financiële wanpraktijk plots zes jaar na de feiten ontdekt werd door L. Q. en nooit eerder werd aangekaart (zie gehoorverslag CGVS, p.6 en 10). Gevraagd naar welke gevolgen er zijn in deze hele zaak voor de manager H. T.-C., de toenmalige manager van het Tianjin-departement, bij de ontdekking van zijn corrupte handeling in het verleden; bleef u zeer vaag in uw verklaringen en was u weinig op de hoogte. Gezien u deze handeling uitvoerde in opdracht van manager H. T.-C. en deze volledig ten voordele van hem was zoals u meende, komt het sterk ongerijmd over dat u geen idee hebt wat er met hem gebeurde achteraf. U verklaarde niet te weten waarom manager H. T.-C. op een dag vervangen werd door een nieuwe manager. U weet evenmin waar manager H. T.-C. heen is gegaan of waar hij sindsdien verblijft (zie gehoorverslag CGVS, p. 7,9,10). U wijzigt uw verklaringen hierover: de ene keer stelde u dat H. T.-C. in het buitenland verblijft, de andere keer meent u niet te weten of hij China verlaten heeft (zie gehoorverslag CGVS p. 6-7, 10). U weet evenmin of H. T.-C. ontslag genomen had. Rekening houdend met uw beweerde vrees voor vervolging, is het toch wel zeer opmerkelijk dat u weinig op de hoogte bent over de man door wie u in de problemen bent gekomen in China. Dat u met uw eigen officiële paspoort op 18 maart 2012 China verliet zonder enige moeilijkheden met de grensautoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.8), wijst er evenmin op dat u op het moment van uw vertrek problemen kende met de Chinese overheid en een gegronde vrees voor vervolging diende te koesteren.

Met betrekking tot de beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2b (foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst) van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat uw situatie hieronder niet valt gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag zoals hierboven wordt aangehaald. Uw verklaring dat u bij een terugkeer naar China de gevangenis in gaat voor een straf van drie à tien jaar baseerde u slechts op eigen vermoeden. U geeft toe in China nooit juridisch advies te hebben ingewonnen, u contacteerde nooit een advocaat; maar raadpleegde louter enkele 'vrienden die de wetgeving goed kennen' zo beweerde u (zie gehoorverslag CGVS, p.8 en 12). Wat er ook van zij, u kon op geen enkele wijze aantonen dat er een rechtszaak tegen u werd aangespannen en u officieel in staat van beschuldiging werd gesteld. U verklaarde voorts nooit in aanvaring te zijn gekomen met de Chinese autoriteiten en geen overige problemen te hebben gekend in China (zie gehoorverslag, p.12 en 13). Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tenslotte kunnen de door u neergelegde documenten de beoordeling van uw asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen. Immers vormen zij geen bewijs van vervolging. Uw paspoort en het paspoort van uw zoon bevestigen uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. Dat u behalve een visitekaartje en een lijst van sms-berichten geen harde bewijsstukken van uw aanstelling bij deze firma kon neerleggen tijdens uw gehoor op het CGVS, is wel zeer bevreemdend te noemen. U kon uw arbeidscontract bij de firma "OOCL" noch andere werkgerelateerde documenten inzake uw aanstelling aldaar sinds het jaar 2001 voorleggen op het CGVS (zie p.4, 10). Een visitekaartje of de lijst met sms-berichten tonen niet aan dat u in vast dienstverband werkte bij het "OOCL", gezien ten eerste visitekaartjes gemakkelijk na te maken zijn en sms-en sowieso weinig betrouwbaar zijn. Bovendien kan de waarachtigheid van een lijst sms-berichten niet worden nagegaan. Het gegeven dat u de klachtbrief van manager L. Q. waarin u wordt beschuldigd van betrokkenheid bij financiële wanpraktijken, niet kon aanbrengen tijdens uw gehoor op het CGVS doet verdere bedenkingen rijzen bij de oprechtheid van uw verklaringen, te meer u zelf verklaarde dat deze klachtbrief u per mail werd toegestuurd (zie gehoorverslag CGVS, p.6) en deze brief de kern vormt van uw ingeroepen vrees voor vervolging in uw land van herkomst, China.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet alsmede de schending van de materiële motiveringsplicht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet vraagt om erkend te worden als vluchteling, maar enkel om subsidiaire bescherming toegekend te krijgen. Uit het administratief dossier blijken ook geen elementen die erop kunnen wijzen dat verzoekster haar land van herkomst zou hebben ontvlucht omdat zij er vervolging vreest omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 195, vermelde redenen, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat de feiten van gemeenrechtelijke aard zijn en verzoekster niet aannemelijk maakt vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

4.2. Verzoekster betwist de motivering van de commissaris-generaal en meent dat de misdrijven die ze pleegde, kunnen verschoond worden. Echter kan niet aangenomen worden dat verzoekster enkel haar baas gehoorzaamde omdat ze geen keuze had en ze anders gewoon ontslagen was geweest. Immers verzoekster verklaarde op het CGVS dat ze deze illegale financiële transactie niet gemeld heeft aan het Shanghai hoofdkwartier omdat *“zes jaar geleden was ik jong niet zoveel ervaring ik was toen nog geen manager hij beloofde me promotie en meer loon het is niet makkelijk in China job te vinden”* (gehoor p. 11), noch aan haar rechtstreekse manager omdat *“(…) ik wilde profiteren van de situatie omdat hij veel beloofde”* (gehoor p. 13). Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoeksters gedrag vrijwillig, bewust en weloverwogen was en mede was ingegeven om opportunistische motieven. Dat verzoekster zich de naam van de firma op wiens rekening ze de geldsom gestort heeft, niet herinnert omdat ze deze slechts eenmaal gezien heeft en dat het voor haar een onbekende naam was, kan niet worden aanvaard gezien de illegale financiële transactie de kern van verzoeksters asielrelaas uitmaakt zodat deze in haar geheugen gegrift zou zijn indien zij dit werkelijk had meegemaakt. Dit klemt te meer nu verzoekster op dat moment illegaal en strafbaar gedrag stelde zodat zij zich heel erg bewust moet zijn geweest van deze gebeurtenis. Aldus kan evenmin worden aanvaard dat verzoekster totaal geen kennis heeft van het lot van H. T.-C. Daargelaten dat L. Q. de klachtbrief mogelijk heeft geschreven uit rancune en verzoekster niet precies weet op welke wijze de financiële transactie werd ontdekt, is niet aannemelijk dat verzoeksters toenmalige directe meerdere L. G., niet eveneens geïnviseerd zou zijn geweest en verantwoording zou moeten afleggen hebben. Immers indien er werkelijk sprake zou geweest zijn van financiële malversaties dan kan verzoeksters meerdere die functioneel en inhoudelijk toezicht uitoefent op zijn ondergeschikten, hieraan niet ontsnappen. Verzoeksters beweringen dat hij nog altijd op het bedrijf werkt en hij nergens van op de hoogte was, zijn loutere beweringen die hieraan niets veranderen.

4.3. Indien verzoekster echter gevolgd wordt dan komt haar beweerde gerechtelijke vervolging eveneens op de helling te staan. Dit kan tevens blijken uit de vaststelling dat verzoekster legaal en ongestoord het land verliet. De waarachtigheid van verzoeksters beweringen wordt verder ondergraven nu de klachtbrief van een klokkenluider, waarbij duidelijk uitgelegd werd wat verzoekster gedaan had (gehoor p. 10), zomaar op 2 maart doorgemailed werd naar de betrokkenen, waaronder verzoekster, en dat verzoekster pas op 15 maart hierover werd gehoord (gehoor p. 6). Immers kan worden aangenomen dat er eerst een geheim intern onderzoek zou gevoerd worden en pas achteraf de betrokkenen persoonlijk zouden geconfronteerd worden met de bevindingen hiervan in plaats van de beschuldigingen twee weken eerder per mail mee te delen. Evenmin is aannemelijk dat verzoekster in deze periode door het bedrijf niet op non-actief zou zijn gezet, onder toezicht zou zijn geplaatst of andere voorlopige maatregelen zouden genomen zijn ter vrijwaring van de dienst. In deze stelt de Raad tevens vast dat verzoekster op de DVZ niet eens melding maakte van deze klachtbrief, integendeel ze stelde te vluchten omdat *“Ik was bang om daar te verblijven en dat ze zouden ontdekken dat ik geld verduisterd zou hebben”* (vragenlijst DVZ 3.5), wat de geloofwaardigheid van de interne klacht volledig onderuithaalt. Dat het bedrijf ondertussen wel degelijk klacht heeft neergelegd tegen verzoekster en dat er een politieonderzoek gevoerd wordt betreffende de feiten waaraan verzoekster zes jaar geleden heeft meegewerkt, is dan ook een niet aangetoonde bewering die ingaat tegen verzoeksters eerdere verklaringen *“Voor ik vertrok was er geen onderzoek ze konden niet naar politie of ze na onderzoek naar de politie zijn gegaan weet ik niet”* (gehoor p. 7) en *“ik weet niet of bedrijf effectief juridische maatregelen neemt”* (gehoor p. 12). Dat verzoekster, indien ze wel een afwachende houding had aangenomen en dus had afgewacht totdat er effectief van enige gerechtelijke vervolging sprake was geweest, onmogelijk nog het land had kunnen verlaten, is evenmin aangetoond.

Indien per hypothese aanvaard zou worden dat er mogelijk een toekomstige vervolging plaats zou vinden, toont verzoekster evenmin aan dat deze onterecht zou zijn, noch dat zij geen beroep kan aantekenen, noch dat zij hiervoor een reëel risico op ernstige schade zal oplopen. Verzoekster heeft nagelaten zich ook maar enigszins te informeren omtrent de voorgehouden vervolging (gehoor p. 7), noch heeft zij enige poging ondernomen om haar (toekomstige) verdediging in haar land van herkomst te organiseren (gehoor p. 8), noch heeft zij de gebruikelijke procedures afgewacht om aldus haar rechten van verdediging te laten gelden, desgevallend in beroep. Dat verzoekster geen vertrouwen heeft in Chinese advocaten, is geen geldige verschoning. Verzoeksters bewering niet alleen de gevangenisstraf te vrezen maar eveneens hardhandig te worden aangepakt bij arrestatie en ondervraging door de politie en dat ze geen eerlijk proces zou krijgen, wordt op geen enkele wijze verder toegelicht of geadstrueerd, noch anderszins aannemelijk gemaakt. De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn,

maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506), *quod in casu non*. Verzoekster kan bezwaarlijk internationale bescherming inroepen om een gerechtelijke vervolging voor gemeenschappelijke feiten te ontlopen.

4.4. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte niet-geadstrueerde beweringen (“Verzoekster heeft in het gehoor uiteengezet dat dat men in China zeker niet kan spreken van een rechtstaat waar de rechten van verdediging gewaarborgd zijn”) en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses (“dat alle werk gerelateerde documenten zich op de firma bevinden. Ook mails enz... bevinden zich in het computersysteem van het bedrijf waartoe zij nu geen toegang meer heeft. Zij had enkel toegang tot al deze documenten en gegevens wanneer zij op het bedrijf was. Verzoekster heeft nogal plots besloten om China te verlaten en op het ogenblik dat ze het land verliet was het voor haar nog niet duidelijk dat ze niet wou terugkomen.(...) In die omstandigheden is het volkomen aannemelijk dat verzoekster er niet aan gedacht heeft om op het bedrijf documenten te verzamelen en uit te printen met het oog op haar asielaanvraag in België. In dit kader is het eveneens volkomen te begrijpen dat verzoekster niet beschikt over een kopie van de klachtbrief van dhr. L. Q.. Zoals ze in het gehoor verklaard heeft, heeft ze die brief via een mail van het bedrijf op het bedrijf gelezen, doch heeft ze dat niet uitgeprint omdat er hiervoor geen enkele reden was. Nu kan zij daar onmogelijk aan geraken aangezien al deze mails en documenten zich bevinden in het computersysteem van het bedrijf en extern niet bereikbaar zijn.”), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.5. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK